

První máj, běhu čas...

... ne ne, já vím, že je to jinak. Do školy jsem chodila sice už hodně dávno, ale Máchův Máj ve mně zůstal napořád. Jako dítě jsem musela prvního května do průvodu, nyní se už druhým rokem v tomto čase zúčastňuji Běhu Kermi. Hlavním organizátorem je můj spolužák ze školních škamen Milan Šrámek a celá jeho rodina včetně manželky a dcer. A že je to závod opravdu výživný, je nasnadě. Nejen během... Vydržte, ještě se k tomu dostanu. Ale vezmu to pěkně popořádku.

S časovým předstihem jsem vyrazila na kole asi kilometr od svého bydliště. Když jsem vyjela minikopeček k místu startu a následného cíle, byla jsem docela zadýchaná. V duchu jsem si představovala, jak asi budu vypadat, až budu mít za sebou 10,5km a vyskytnu se tu znovu. Ale to byla zatím budoucnost.

Po přivítání s Milanem a jeho holkama jsem zaplatila registraci. Považte, celých padesát korun. Za ty jsem obdržela startovní číslo, vodu, poukázku na steak a nápoj po závodě. Kromě toho jsem si mohla ještě zaběhnout celou trať. Kdybych přepočítávala kilometry na peníze, myslím, že bych měla slušné manko. Tak jsem se na to raději vykašlala a rozhodla si tenhle, doslova závod zdarma, užít.

Start byl v 10,30 a začínal minutou ticha za zesnulého běžce Hanuše Matějčka. Pak už jen klasika.

Start a vybíháme.

Tradiční folklór. Všichni běží jako o závod, jen pár nás zůstává na chvostu. To jsme my, kteří si trať chceme náležitě vychutnat a pobýt na ní, pokud možno, co nejdéle. Cesta vede jako vždy městským parkem k řece a tentokrát pro změnu na Ronšperk, kopec tyčící se nad městem. Promiňte mi tu ironii, ale minulý závod jsme běželi na Ronšperk, a hádejte, kam vedl ten závod předtím? Ano, uhádli jste, na Ronšperk. Cestou nahoru na horu jsem setřásla všechny běžce nebo snad oni mě? Přede mnou ani za mnou, nikde nikdo.

Pravda, když jsem ještě dupala do kopce, potkala jsem čelo závodu, které se řítilo zpět. Jeden ze šampionů se mě snažil zmást a řekl mi, že běžím špatně. Chvilku jsem váhala, jestli se nemám vrátit, zastavila jsem, vděčná za malý odpočinek, ale pak jsem si řekla, že když už mám kus kopce za sebou, nebudu se vracet. Běžela jsem dál a našla další značku. Bylo to správně, to jen on měl nějaké mámení. Nahoru na kopec jsem se vyškřábala silou vůle. A pak mě čekal parádní seběh. Když jsem neměla soupeře, zezadu jsem věděla, že mě nedohoní a já jsem nemohla dohonit nikoho před sebou, musím se přiznat, že jsem si trochu šetřila kolena. Neběžela naplno a ztvrdly mi nohy. Auuu. Šlehla jsem si hroznový cukr a čekala, co se mnou udělá dlouhá rovina podél řeky. Kupodivu to šlo, dokázala jsem přepnout na automat a strojově, bezmyšlenkovitě překládat nohu před nohu. Najednou už Pepíkova lávka a přeběh na druhou stranu řeky.

V křoví čeká fotograf. To pro mě znamená, vyladit styl a vykouzlit úsměv. Tedy, přiznávám dobrovolně, úsměv jsem tahala až z paty. Ale musela jsem dodržet svoji zásadu, že za každou cenu nikdo nesmí na fotce poznat, v jakém jsem stadiu rozkladu. Taky chci mít hezké fotky (v rámci možností). Fotograf mě cvakal ještě několikrát a to už mi ten úsměv moc nešel. V duchu jsem si říkala, že si snad takovou pozornost ani nezasloužím.

Už se blíží cíl. Čeká mě ještě závěrečný finiš. Ruce nahoru, úsměv od ucha k uchu, jak mě to učil Miloš Škorpil.

Vyhlášení vítězů. Ve své kategorii jsem druhá a vyhrála osušku.

Na začátku jsem tvrdila, že závod byl plnohodnotně výživný. Na konci potvrzuji, že nejen po stránce sportovní, ale i nutriční. Měla jsem onen slibovaný steak pro doplnění bílkovin, tři nealkoholická piva pro doplnění iontů, kávu a koláček, tolik potřebné cukry. Co si myslíte, stejně běhám jen proto, abych se mohla nacpat.

Za sebe chci pořadatelům poděkovat. Je to opravdu krásný závod a super akce. Možnost posedět, pojíst a popít v cíli, dělá z obyčejného závodu akci sezóny. Stejně postižení blázni si mohou popovídat a vyměnit své zkušenosti. Je v dnešní době moc milé vidět lidi, kteří nezištně pro ostatní něco dělají.

Sepsala a prožila Zuzka Součková

Autorka též bloguje na: zuzkasouckova.blog.idnes.cz/